

« Да са опредѣли подробно и точно границата помежду тѣзи двѣ нарѣчія, още е невъзможно, защото нѣмамы потребнитъ за туй средства; но общо може са каже, че първото владѣе въ тѣзи страны на Българія, които лѣжатъ близу до Вѣсточнитъ граници на Сръбско, въ Македонія, отчасти въ Албанія, Сѣверна Тессалія и даже въ гръцкото кралѣвство (!); а второто владѣе по тѣзи и онѣзи страна на Стара-Планина (Балканскитъ горы), като наченва отъ Одринъ до Видинъ и устьето на Дунавъ; отчасти въ Влашко, Молдава, Бессарабія и въ Херсонската Губернія между колониститъ Българи; освѣтъ него, то са срѣща по нейдѣ-си и на Югъ, отъ Одринъ близу до брѣговетъ Бѣломорскы (на Архипелага) и въ околноститъ на Цариградъ. »

Тукъ, г-нъ Петковичъ, като обѣлжи за гласната *е* какъ тя замѣнява старо-славенското *я* (*en*) правилно *наспѣждѣ* въ юго-западното нарѣчіе: *менемъ, месо, секнамъ; ме, те, се*, — *им. менѣж, мясо, сякнѣж; мя, тя, ся*, прилага и това: « Нѣкои исклученія са срѣщатъ само въ 3-е лице множ. число глаголы, които искарватъ на *ятъ* и въ 1-о лице един. число отъ настоящее време, дѣто са чува *им* или *я* (*ja*): *любим, говоримъ; любѣатъ, говорѣатъ*. Въ сѣверо-вѣсточното нарѣчіе *я* (= *а*) са замѣнява въ имената чрезъ *е*: *име, месо*; въ личнитъ мѣстоименія чрезъ *а*: *ма, та, са*. » И за примѣръ той дава народна една пѣсень, изъ Бессараб. пѣсен. *Москвит. 1845, № 6*.

III. За да си съставѣтъ читателитъ едно по-ясно понятие за двѣтъ нарѣчія на матерныя ни езикъ, ний тукъ *имъ* предлагамы една пѣсень изъ « Краледворската рѣкопись », която има два превода — на българското и македонско нарѣчіе.